PHOBOS

NYHETSBLAD FOR ARES - kun for medlemmer

Nr. 211, onsdag 25. februar 1998

REDAKSJONELT

Vel møtt til et nytt PHOBOS, med bl.a. ny føljetong av Jan Erik Storebø, fortsettelse på gammel føljetong av Herman Ellingsen, samt mye aktuelt stoff: Både triste begivenheter i kommersialistenes rekker, og mer trivelige aktiviteter i «våre» deler av spillhobbyen.

Selvfølgelig vil vi da ikke minst benytte redaksjonelt denne gangen til å minne om WINTERCON, som finner sted 27. februar til 1. mars — altså førstkommende helg. Stedet blir Felleshuset — Ares Bjølsens vanlige lokaler (Sarpsborggt. 7).

Av det rikholdige programmet nevner vi i fleng: *War In Europe* (demo), *AD&D*, *Babylon 5* (både som kortspill og rollespill!), *History Of The World*, *Terrorist* og mye mye mer. Det hele begynner kl 17.00. fredag og koster kun kr 100. Møt opp til en trivelig spillhelg!

DREAMLANDS KONKURS

Som mange av våre lesere sikkert allerede vet er altså Dreamlands Oslo, filial av Dreamlands Trondheim, gått konkurs. Dette er jo den «kjeden» som har vært mest inntilt på å gi Avalon/Grendel/Midgard konkurranse på spillsektoren de siste fire-fem årene. Imidlertid har flere av butikkene deres blitt nedlagt det siste året, bl.a. i Ålesund og Tromsø. Så vidt vites har ikke noen av dem vært heleid av Svenn-Tore Mauseth, grunnleggeren av Dreamlands i Trondheim -- man har satset på «franchising» i stedet.

Som en av grunnene til at det ble konkurs blir det påstått at Dreamlands mistet mange av sine *Magic*-kunder. Faktisk har noen villet legge skylden for hele miseren på den «tungmetalliske» platebutikken som åpnet et par dører boirtenfor Dreamlands i 2. etasje i Arkaden for noen måneder siden. Støyen fra den skal ha fått Magic-spillerne til å desertere; de orket bare ikke å sitte der hele dagen. Noen forsvant bort i Stortingsgaten til Outlands (eks Fantastico, a.k.a. Spillspesialisten (jada, vi synes også det kan være temmelig forvirrende!)), andre til Mega Zone - som etter hva vi hører både selger kort og har satt opp bord/stoler slik at det kan spilles der.

Siste dag for spillbutikken i Arkaden var mandag 16. februar. Vi synes dette er synd, særlig siden Dreamlands var mer spesialisert på spill enn både Outlands (som opprinnelig begynte som tegneseriepostordre i Rakkestad!) og Avalon (som vi jo ofte omtaler som «spillbutikken som lever av tegneserier»). Vi håper imidlertid at det ikke er noe i ryktene om at Outlands også kan få problemer. Det påstås at Narvesen vil ta i bruk lokalene til noe annet enn butikkformål, og dermed må Outlands flytte — men hvor?

Malenkaja

Jenta fra Taigaen.

Falkefenger

Av Herman Ellingsen

En vår, et par års tid etter sammenstøtene med bjørnen og ulven, hadde Malenkaja tatt med seg Krasny og Ulv på oppdagelsesreise i en del av skogen de ikke hadde besøkt tidligere, et par drøye dagsmarsjer hjemmefra. Krasny var vel omtrent tre år gammel, så hun orket selvfølgelig ikke å gå så langt, men Krasny og Ulv hadde blitt gode venner, og siden Ulv forsto at Krasny ikke kunne gå så mye at det gjorde noe, fikk hun ofte lov til å ri på ryggen hans. Og det var noe jentungen visste å sette pris på. Malenkaja hadde for sikkerhets skyld knyttet et tøystykke rundt ulvens hals, slik at lillesøsteren hennes hadde noe å holde seg fast i.

Mens ulven og de to barna vasset over en våryr og flomdiger elv, fikk Malenkaja øye på to falker, som da var i ferd med å bygde rede. Nysgjerrig som hun var på disse stolte fuglene, bestemte Malenkaja seg for å holde et øye med hva de foretok seg i hennes skog. Det varte ikke lenge før hun oppdaget at det lå et egg i redet, og Malenkaja gledet seg lenge til at egget endelig skulle klekkes.

Men før det kom så langt at egget skulle klekkes ut, slo tragedien til. Malenkaja så vel aldri hva som skjedde, når hun kom tilbake til falkeredet en dag, lå en av flakene død på bakken ikke så langt unna redet.

Malenkaja satte seg til å vente i nærheten av redet, i håp om at den andre falken skulle vise seg, men etter en tid måtte hun bare gi opp, og innse at hvis ikke hun gjorde noe selv, så ville det ende med at egget ble spist av en eller annen redeplyndrer. Derfor klatret hun selv opp til redet, plukket til seg egget, og la det mot magen sin, innenfor klærne. Slik bar hun egget forsiktig hjem, hvor hun la det i sengen sin. Så la hun seg ved siden av egget, og ga seg til å vente på at det skulle klekkes ut.

Nå gikk det selvfølgelig snart opp for henne at hun ikke kunne bli liggende der i ukevis heller, men hun fant heldigvis ut at egget ville ha det varmt nok, så lenge hun lot det ligge under teppene mens hun var borte.

Nå gikk jo ikke dette upåaktet forbi der hjemme heller, de var jo ikke akkurat bortskjemt med at Malenkaja kom hjem hver kveld, og det endatil i god tid før middag. Så det varte ikke lenge før brødrene skjønte hva som foregikk.

– Hva er det du går og ruger på nå, da? Spurte Arjev nysgjerrig.

– Ruger? Spurte Malenkaja unnvikende. Hva mener du?

– Hva er det du har gjemt under teppene? Forklarte Ivan påtatt tålmodig.

– Jeg har ikke gjemt noe under noen tepper, protesterte Malenkaja irritert.

– Og hva kaller du dette? Spør Arjev triumferende, og trekker teppene til side, slik at falke-egget kommer til syne.

– Det er et Falke-egg, påstår Malenkaja sta, og jeg har aldeles ikke gjemt det. Det ligger under teppene for at det ikke skal bli for kalt for det.

– Falke-egg? Bemerker Ivan interessert, mens Arjev legger teppene tilbake. Hvis det der virkelig klekker ut, så har du litt av en jobb foran deg. Det er jaggu ikke lett å trene opp en jaktfalk.

– Det første du må passe på, forklarer Arjev sindig, er at du er den eneste som gir den mat...

«KONGER OG KRIGER»

av Jan Erik Storebø

(Dette er en slags videreføring av Storebøs føljetong «Ferden mot Sess» som vi kjørte i PHOBOS 206-209. Skulle man ønske å lese den først, men mangle de numrene, så er PHOBOS-redaksjonen alltid villig til å skaffe back-issues...)

Del I: FELTTOGET 1. episode

Det var på den tiden Sassa 12 hadde ført keiserdømmet Nordjordariket i krig mot det demokratisk styrte Østjordariket. I begynnelsen hadde det gått virkelig slett for keiseren men etter hvert hadde også han vunnet slag og nå var det nærmest stillstand.

Østjordamennene var like oppsatt på å vinne krigen for sitt system som nordjordamennene var på å vinne for keiseren. Men det ingen kunne forstå var hvorfor Sassa 12 hadde startet krigen. Han hadde jo alltid vært fredselskende og hadde ellers mye å tape på krigen. Ellers kunne folk ved hoffet fortelle at Sassa oppførte seg stadig underligere. Han hørte stadig mindre på sine rådgivere.

I dette rådet hadde to nye funnet sin plass i løpet av krigen. Den ene het Ebneser, den andre Sama. Ebneser var for så vidt kjent av hoffet før krigen. Nå så han ut til å være Sassa 12s nærmeste. Ingen visste hans bakgrunn eller hva hans mål var. Men noen ganger kunne maktbegjæret hans skinne gjennom i øynene og det skremte mange. Men enda mer mystisk var Sama. Han styrtes ikke av maktbegjær. Ja, det var umulig å vite hva som drev han. Derfor var det med stor glede resten av Rådet så at Ebneser og Sama var bitre fiender. Ebnesers stadig økende makt gjorde Samas stilling mer og mer usikker og det var ikke få som rådet Sama til å dra mens han var i de levendes rekker. Men Sama var sta. Det var som om noe dypere drev han. En indre pliktfølelse.

Ellers var Ebneser en for forsiktig spiller til å gjøre noe mot Sama ennå. Skjedde noe Sama ville han få mange mot seg for ingen ville ønske å lide samme skjebne. Og Ebneser var en tålmodig spiller. Hvorfor risikere alt ved å gripe kortstokken mens alle de andre spillerene så på når han selv stadig fikk flere kort? Sama var en populær mann. Hans sverdsvinging var den beste i hele Nordjordariket – minst. Hvert slag ledet av han hadde blitt belønt med seier. Det var han som hadde stanset den håpløse situasjonen ved fronten. Sama var ingen glimrende feltherre, men soldatene så opp til han, og hver gang Sama anstrengte seg i et slag anstrengte også soldatene seg. Der Sama ledet soldatene brøt de gjennom fiendenes rekker uten unntak. En gang hadde Sama ledet et slag utenfor en by omringet av fiender. En general hadde protestert : -"Vi er da altfor få". Han hadde fått til svar : -"Hvis vi ikke beskytter byene våre har vi allerede tapt".

Generalen hadde blitt fullstendig målbundet. Og så måtte han lede troppene til kamp. Slaget hadde blitt vunnet og etter det hadde Sama fått hedersnavnet "byenes beskytter". Samas frekke svar var slettes ikke utypisk. En gang måtte en østjordisk offiser kapitulere mot Samas tropper. Offiseren hadde sagt : -"Gid gravmenn ville ta dere". Da hadde Sama kjapt replisert : -"Ja, dere klarte det i alle fall ikke". Slik humor gikk rett hjem hos soldatene som likte den folkelige humoristiske lederen – som forresten offisielt ikke en gang hadde korporals grad!

Sama var slik en offiser skal være. Først i felten – sist tilbake. Tenkte mer på soldatenes vel enn sitt eget. Men Sama hadde også svakheter. Han var først og fremst en helteskikkelse, ingen strateg. Når andre offiser skulle forklare strategi for han endte det bare med en forvirret Sama. Sama mislikte i det hele tatt papirer og alle papirer var kjedelige for han. Papirer lærte han ingenting av. Bare virkeligheten lærte han noe. Derfor lærte han strategi veldig langsomt. Mange ganger så det ille ut for visse deler av hæren i et slag på grunn av Samas manglende forståelse for strategi. Det Sama gjorde i et slag var rett og slett å gå på uten å tenke på hvor fienden var sterk og hvor fienden var svak.

Offiserene prøvde i størst mulig grad å stagge "soldaten" som de spottende kalte han. Men i det minste var Sama en de forsto. Ebneser forsto de ikke. Han holdt seg for seg selv og rommet hans var det mest forbudte rommet i slottet. Selve keiserens soverom ble ikke bevoktet så nøye. I det minste lot

keiseren venner følge han til soverommet. Nåde den som så på Ebnesers soverom! Keiseren ble stadig mer innesluttet. Hele livet hadde han vært veldig åpen, nå ante ingen hva han følte.

En del sa at det skyldtes at keiseren var gammel og ikke hadde en arving. Riktignok hadde han hatt en sønn men denne hadde forsvunnet under mystiske omstendigheter. Og nå var han for gammel til å få en ny sønn. Keiserinnen hadde også dødd for lenge siden og Sassa 12 som hadde elsket både sin kone og sønn orket ikke tanken på å skaffe seg nye. Slekten ville dø ut med han så det ut som. Ingen forsto hvordan Ebneser kunne få så høy stilling hos Sassa 12. Han hadde jo vært det omvendte av det Sassa var. Men nå så det ut som om Sassa ble mer og mer lik Ebneser uten at det omvendte ble tilfelle. Sassas endrede personlighet var uforståelig for alle. Det var den eneste krigen i Storland på lenge. Alle så ut til å ville at krigen skulle stanse.

Konge for fasiene på denne tiden var Figo 4. Det som var mest fremtredende hos han var hans mange rare påfunn. Fikk Figo 4 en ide måtte han fullføre den. Hoffet ventet alltid spent på neste påfunn og håpet at de ikke personlig var offeret. Men for folket var det bare moro å høre hvordan kongen oppførte seg. Mange av dem mislikte de stive formelle hoffmennene og elsket tanken på at de fikk seg en støkk

En gang innbilte Figo 4 hoffet at han var død, en annen gang at landet ble invadert. En gang gjorde han "stor suksess" ved å kle seg ut som gravmann. Men alt dette var jo harmløs spøk og lett å tilgi. Figo 4 var også en monark som bekymret seg over tilstandene. Krigen mellom Nordjordariket og Østjordariket opptok han veldig.

Hans fremste rådgiver var en stor bueskytter ved navn Melin som han hadde fått på en eiendommelig måte. Han hadde nemlig fått han som betaling av noen ferdende. Melin hadde visst seg å ha store feltherrebegavelser. Ikke bare var han modig og en dyktig soldat som delte soldatenes strev. Han var også en stor strateg. Siden Fasiriket ikke var i krig med noen var krigføring i teorien – utenom mot røverbander. Og Melin elsket å eksperimentere med betydningen av forskjellig utstyr, forskjellige stillinger og lignende. Timesvis kunne han være trollbundet av strategiens betydning. Melin elsket også administrative og økonomiske oppgaver og ble dermed både øverstkommanderende, finansrådgiver og administrator.

Han kunne riktignok ikke offisielt være øverstkommanderende, for i følge lover og regler hadde han ikke vært lenge nok i hæren, men ved hjelp av tittelen "landets beskytter" som egentlig blir gitt i krisetider var han likevel øverstkommanderende. Og Figo 4 satte pris på sin rådgiver som uten tvil var den flinkeste i hele Storland. For eksempel lot Figo aldri en spøk gå utover sin rådgiver. Han behandlet Melin som en egen sønn for ikke å si bedre. Overalt hvor Figo gikk måtte Melin gå etter. Selv om Figo var den i høyest rang i landet var det Melin som tok de fleste beslutningene. Figo bøyde seg for hans klokskap. En morgen møttes de som vanlig ved hoffet. De hilste på hverandre.

-"Og hva er så nytt i mitt rike?" spurte Figo. Han visste at Melin hadde lettere for å fordøye opplysninger og komme med slutninger.

-"Triste opplysninger, konge. Handelen går stadig ned" sa Melin.

-"Og hva skyldes dette?".

-"Krigen mellom Nordjordariket og Østjordariket. De har ikke lenger behov for våre varer".

-"Og hvordan går det i denne krig".

-"Samme som for. Samme som alltid".

-"Denne krigen må da ta slutt?".

-"Ser bare ut som om folkene som kriger i den tar slutt".

-"Jeg er bekymret. Hvis en av partene vinner oppstår et stort jordariket som kan oppsluke fasiriket. Fortsetter krigen med slike mannefall kan vestjordariket blande seg ut og uten problemer danne et stort rike. Uansett er fasiene for få til å motstå. Vi må hindre noen i å vinne krigen. Hva sier vår spion, hva het han igjen? Fel?".

-"Fiil, konge. Nordjordariket planlegger ny offensiv med Sama i spissen".

-"Hva tror du om dette?".

-"En ny dårlig beslutning av Sassa, konge. Sama er ingen strateg og kan få store problemer. Han vil antagelig ikke en gang tenke på forsyninger".

-"Melin, jeg tror det snart er på tide å gripe inn. La felttoget avgjøre. Etter felttoget vil vi ha plassert oss på en side – Østjordarikets eller Nordjordarikets".

Sama tenkte virkelig ikke på forsyninger. Derimot overlot han slike "småsaker" til offiserene. De hadde hatt store vanskeligheter med å få Sama til å forstå viktigheten med slike saker. Sama skjønte fremdeles ikke viktigheten men han gikk med på at noen skulle ha ansvaret så lenge det ikke var han. Sama som hadde tilbrunget altfor lang tid hos papirslavene på hoffet var sjeleglad for felttoget. Han ville av sted med en gang.

Offiserene som ikke respekterte Sama for mye spurte om det ikke var best å vente på hæren først. I tankene lekte de med tanken på at Sama alene skulle foreta et felttog mot fienden. De sukket da de kom tilbake til virkeligheten. "Omsider" dro de av sted. Sama var i godt humør og håpet å møte fienden så tidlig som mulig. Da noen sa at fienden var blitt observert jublet han. Han ble veldig skuffet da han så at "fienden" innskrenket seg til fem sultne soldater.

–"Hvis dette er regnes som fienden ble felttoget en suksess tidligere enn jeg trodde" sa Sama satirisk til speiderene. Speiderene så ned. Sama beordret dem fremover hjem. Sama visste så altfor godt hvor viktig felttoget kunne være. Var felttoget et nederlag kunne Nordjordariket tape krigen og Ebneser ville få unnskyldningen han trengte.

Ved hans høyre side red Fiil, en fasi som var blitt en nær venn av han. Men selv Fiil visste lite om Sama. Ikke en gang hans opprinnelse var kjent for Fiil. Ikke akkurat det som var typisk for to krigsbrødre. Men Fiil respekterte Sama for mye til å spørre. Fiil var selv bare en soldat. Heller ikke hadde han noen offisersevner. Det er heller ikke typisk for en fasi. Fiil var fornøyd med å være Samas krigskamerat. Større ambisjoner hadde han ikke.

Dager gikk uten at de møtte noen stor fiende. Da de til slutt møtte fienden ble Sama glad. Som vanlig hørte han lite på de andre offiserene mens han ga ordre. Fienden var ellers 1/3 av det de var. Fienden ble overrumplet da de merket hvor store styrker de kjempet mot. De prøvde å trekke seg ut. Dette ville ikke Sama ha noe av og fulgte rett etter. Soldater falt under eller av hester – eller begge deler. Og det gjaldt ikke bare østjordamennene.

Offiserene så med gru på hvordan nordjordamenn ble offer for Samas iver. Men nettopp Samas iver førte til seieren. Fienden fikk ingen hvile. Kaos hersket. Offiserene nådde ikke en gang frem til soldatene ved å skrike i all virvaret. Tidligere i krigen hadde man latt fienden rettretere hvis den ville. Nå ble det slutt på dette. Østjordariket opplevde et fullstendig nederlag. I kaoset fikk man ikke en gang tid til å kapitulere. Etter slaget viste det seg også at antallet falne hos nordjordamennene hadde vært mindre enn antatt. Sama kunne juble. Sama holdt en kort tale:

-"Krigskamerater! (Sama kalte alltid soldatene sine krigskamerater) Med felttoget håpet jeg før en drastisk forkortelse av krigen. Men nå håper jeg mer. Nå håper jeg en øyeblikkelig stans av krigen og en evig glans!". Soldatene jublet. Etter dette slo de leir og soldatene prøvde å finne igjen kameratene sine.

Nederlaget kom som et sjokk på Østjordariket. President Benn holdt tale for folket. Han sa til dem at det ennå ikke var tapt. Dersom de våget å fortsette å kjempe ville situasjonen forbedre seg. Det som gjorde nederlaget så sjokkerende var at det var snakk om så store styrker. Samas felttog var nemlig den største troppekonsentrasjonen som hadde forekommet i krigen. Østjordamennene var skrekkslagne. Så skremte var folk at det første de gjorde om dagen var å stikke hodet ut av døren for å spørre om de visste hvor Sama var. En gang måtte en bymester forsikre alle borgerene om at Sama var langt unna for å få dem til å møte opp på et bymøte (i Østjordariket gjør alle avgjørelser i møter hvor alle borgere møter opp). Sama ble som en gravmann for dem. Man sier at selv nyfødte var skremt. Alle gjemte det de hadde i tilfellet Sama skulle dukke opp rundt hjørnet. Og felttoget fortsatte.

Sama så nå bare ut til å møte små styrker. Lite visste han at i Østjordariket arbeidet de febrilsk med å samle opp en større hær som skulle forsøke å bekjempe han. Igjen murret offiserene. Når Sama ikke møtte fiendtlige styrker viste han bare sin manglende evne til å organisere. Offiserene måtte stadig passe på at en god leirplass ble valgt. Problemer med forsyninger måtte de selv løse. Men soldatene elsket Sama som brukte kvelden til å rusle rundt og snakke med de enkelte soldatene. Etter flere dager uten å ha møtt noen fiende forsto offiserene hva som foregikk. Man sendte ut flere speidere enn før. Fremdeles så man ingen fiende. Offiserene likte det slettes ikke. Sama derimot stortrivdes. Nå fikk han sjansen til å prøve ut sine beleiringskunster. Men da disse også ble tatt uten vanskeligheter begynte også Sama å ane det verste. Han ventet spent på sitt livs utfordring. *(Fortsettes)*

ARES

forening for simuleringsspil

WINTERCON 1

(en minikongress sist i vinterferien, 27. februar til 1. Mars 1998)

- *WAR IN EUROPE-demo*
- *MINIATYRER: Napoleonskrigene*
- *ADVANCED DUNGEONS & DRAGONS*
- *THE BABYLON PROJECT*
- *BABYLON 5-samlekortspillet*
- *NUCLEAR WAR*
- *HISTORY OF THE WORLD*
- *EUROPA UNIVERSALIS*
- *TERRORIST*
- *N.A.F. II*

DETTE ER ET EVENEMENT FOR DEG! TA MED DET DU HAR LYST TIL Å PRØVE, ELLER BLI MED PÅ ET AV ARRANGEMENTENE OVER

Vi begynner fredag 27/2 1998 kl. 1700

i våre lokaler i Sarpsborggt. 7, Bjølsen

(buss nr. 37 (til Kjelsås Stasjon) fra Jernbanetorvet, Stortorvet eller Akersgt. v/Regjeringsbygningen)
Holdeplass: **Sarpsborggaten**

Alle interesserte er hjertelig velkommen, innenfor den tilgjengelige plassen! Kun kr. 100 for hele helgen! Trenger du ytterligere opplysninger, kontakt Johannes H. Berg (92 08 13 65)

EX CATHEDRA

Spalten til Johannes H. Berg, formann for Ares (Bjølsen) og administrator for ARCON

Det er ikke alltid at man bare blir sittende og vente på nye måker å telle ute blant containerne i Bjørvika når man skal skrive noe til PHOBOS. Faktisk hender det jo rett som det er at vi får «ordentlige» nyheter å fortelle om. Denne gang har vi altså både triste og hyggelige ting, og en del av dem, om bl.a. Dreamlands-konkursen, er jo absolutt et fett førstesideoppslag verdig.

Men for egen del skal jeg ta for meg noe helt annet: Bjølsen er i ferd med å få tilført en del ressurser, utleien haer tatt seg opp, og holder det «mini-klimaskiftet» som til nå har sørget for å gjøre denne vinteren til den varmeste på svært lenge, så kommer vi vel ikke til å få noen problemer med fyringen denne gangen heller, Selvsagt kan det fortsatt skje ting med vinterværet, for vi er jo bare i slutten av februar ennå. Det virker bare ikke så veldis sannsynlig at vi skal få se -10 eller mindre på denne siden av 1. desember...

Vi har hatt ekstern utleie både via Ares og via Felleshus-styret siste helg, og i skirvende stund vites egentlig ikke hvordan det gikk: Ble gymnasfestdeltagerne fra Katta istand til å rydde & vaske etter seg på en slik måte at det ikke kom til å bli noen kjlager fra konfirmasjons(?)festen fra nabolaget? Eller risikerer vi nå bråk om ledeforholde på grunn av folks medfødte urenslighet??

Hadde Ares' intensive rydd & vask av lokalene onsdagen før gått sånn noenlunde greit, ville undertegnede vært mindre bekymret. Men når selv antatt ansvarlige medlemmer av styret svikter, så stedet ikke blir topp-til-bunn-vasket til tross for at man har forpliktet seg til det overfor utleier, da kan en stakkars formann bli nokså bekymret... Og irritert, når man må fjerne halvannet års oppakkumulerte sneiper fra vasken i 2. etasje!

Av & til er det nesten fristende å vurdere alternativene: Det har nettopp dukket opp en ny, brettspillorientert studentklubb på Blindern (de spiller på søndager i Filologisk Forenings utmerkede studentkjeller i Sophus Bugge, ***Uglebo***). Kanskje man heller burde satse på å holde til et sted der man ikke engang har et marginalt ansvar for arrangement eller renhold? Vel; vi får håpe at Bjølsen-folket skjerper seg!

- Johannes H. Berg